ogsaa først bør komme som Afslutning paa hele Udviklingen; thi hvor meget man end theoretisk kan sympatisere f. Ex. med Tanken om Valgret for Kvinder, kan man dog ikke lukke Øjnene for det mislige i, at Kvinderne faa en uindskrænket Valgret, førend de har faaet den fornødne Uddannelse i alsidig Retning og beklæder tilstrækkelig uafhængige Stillinger paa forskellige Omraader til at kunne afgive deres Stemme uhildet og selvstændig.

Det er altsaa den nærmest liggende Opgave for Vennerne af Kvindeemancipationen og den, som den nyfødte Forening med sundt Blik har gjort til sin: at gjøre det muligt for Kvinderne at opnaa en lige saa dybtgaaende og omfattende Uddannelse som Mændene, og anvende de Kundskaber, de maatte erhverve sig, paa hvilket Omraade de føler sig kaldet til at virke.

Thi hvilke Stillinger staar, som Forholdene nu er, aabne selv for en kundskabsrig og energisk ung Pige? Hun kan blive Lærerinde i en Skole, hvor hele hendes Formiddag er optagen og hvor hun tidt faar en saa ussel Løn, at man vilde undse sig for at byde et ungt Menneske den; hun kan ogsaa tage ud paa Landet for at blive et af disse Amfibievæsner midt imellem Herskab og Tjenerskab, der kaldes Gouvernanter, — hvis hun da ikke foretrækker en Stilling som Husjomfru eller en lignende Plads, hvor hun »er Husmoderen behjælpelig«, og hvor hun ofte kun derved udmærker sig fremfor Tyendet, at hun ingen Løn faar.

Dette er en ubemidlet ung Piges Fremtidsudsigter, naar hun skal bane sig selv en Vej, og om det saa er Strindberg, kan han i »Fadren« ikke tænke sig andet, end at Bertha, Ritmesterens Datter, skal uddannes til Lærerinde.

Men der er jo utallige andre Stillinger, som det vilde være absurdt at nægte, at en ung Pige lige saa godt kan udfylde tilfredsstillende som en ung Mand, og det er derfor, at »*Hjælpefonden for arbejdsdygtige, ugifte Kvinder*« griber Kvindesagen an paa den eneste rette Maade, idet det hjælper Kvinder til at komme ind i saa mange af disse Stillinger, som muligt, og der at vise sine Evner; nu til Dags er det jo nemlig mindre ved offentlige Møder og Skriverier i Aviserne end ved udholdende Arbejdsomhed og paalidelig Dygtighed i sin Gerning, at man tiltvinger sig og den Sag, man arbejder for, Respekt, og kun gennem Arbejdet kan Kvinderne blive den Magt i Samfundet, de tilstræber at være, men saa maa rigtignok først Arbejdet overhovedet gøres dem muligt.

»Hjælpefonden« har sikkert en Fremtid for sig, og at det blandt sine Indbydere tæller Repræsentanter baade for det yderste Højre og det krasseste Venstre, lover ogsaa godt. Kun er det kedeligt, at der til Fremme af enhver Sag, selv den bedste, frem for alt hører Penge, det maa ønskes, at den Tid, da Foreningen vil have samlet den i sine Statuter fastsatte Fond og altsaa vil kunne begynde sin Virksomhed, ikke maa være for fjærn.

* * *

Hvor enig vi end er med den ærede Forfatter i, at »*Hjælpefonden*« har sat sig et saa stort og godt Formaal, at ethvert Menneske, der har Øje for vor sociale Tilstand, maa give det sin Tilslutning, maa vi dog imødegaa enkelte Bemærkninger i ovenstaaende Artikel. Det hedder nemlig deri: at *Kvindebevægelsen har foreløbig lagt tilside Kravet paa saadanne kommunale og statsborgerlige Rettigheder, som tildels ogsaa først bør komme som Afslutning paa hele Udviklingen.*

Alle Kvindesagens Venner har ingenlunde lagt dette Krav tilside, baade Kv. Fremskridtsforening og Kvindevalgretsforeningen arbejder vedholdende og energisk for kommunal og politisk Valgret og Valgbarhed, netop fordi vi mener, at disse Rettigheder ikke er Afslutning paa Udviklingen, thi saa havde Mændene endnu idag ikke deres Valgret. Valgretten, og i det hele taget Kvindernes Deltagelse i Ordningen, er en nødvendig Betingelse for at skaffe Kvinder Adgang til den Uddannelse, »*Hjælpefonden*« ønsker.

Statskassen maa lukkes op for at give Tilskud til Kvinders som til Mænds Uddannelse. Kommunen maa have Kvinder med i Raadet, i Skole og til Børns og gamles Forplejning. Før bliver der ingen gennemgribende Reformer.

Men desuagtet skal det være os en Glæde at arbejde med og for »*Hjælpefonden*«, idet vi ser den som en af Grundpillerne for Kvindesagens Fremgang.

Redaktionen.

Den saarede.

Af

P. Egely.

Hvo, som udøser Menneskets Blod, ved Mennesker skal hans Blod udøses; thi i sit Billede gjorde Gud Mennesket. (1. Moseb. 9, 6).

Slaget var endt. — Det nittende Aarhundredes højeste Civilisation havde gjort sit Værk. — Rundt om paa den af Blod og Krudtslam opblødte Jord laa dirrende Menneskekød, afskudte Lemmer og halve eller hele Lig med fortrukne, forvredne Træk og Lemmer. — I det fjerne hørtes svagt Drønet af den flygtende »Fjendes« Tros.

Aftenen sneg sig lidt efter lidt ind over Valpladsen — søgte med sine Skygger at skjule, hvad Menneskenes rædselsfulde Ødelæggelsesvanvid havde bedrevet.

Imellem de døde og døende laa han, den unge Mand, med et svært Saar, hvoraf Blodet ved hver Bevægelse vældede ud. Han havde forsøgt, medens han endnu havde Kræfter, at standse Blodet, hvormed hans Livskilde langsomt udrandt, nu kunde han ikke længer røre sig, men saa meget desto mere intensivt arbejdede hans Aand.

Dette var altsaa Heltedøden, — dette var »Ærens Mark«, som han saa den her, medens Maanen lidt efter lidt listede sig op over Horisonten, først blodigrød, givende det itubrudte Materiel underlige fantastiske Skikkelser, senere bleghvid kastende et fosforagtigt Skær over de halv- og heldøde Soldaters An-